

Nhẹ nhõm

Có người nọ nghe nói về một đạo sư nổi tiếng nên tiện du lịch, tìm đến hỏi về đạo. Đến nơi, anh thấy trong nhà của vị đạo sư trống trơn, chỉ có một cái giường, một cái bàn, một cái ghế và một cuốn sách. Anh ngạc nhiên hỏi:

- Sao nhà thầy trống trơn chẳng đồ đạc gì?

Đạo sư hỏi lại:

- Anh có hành lý gì không?

- Dạ có một va-ly.

Đạo sư lại hỏi:

- Sao anh có ít đồ vậy?

Anh đáp:

- Vì tôi đang đi du lịch nên phải mang ít đồ.

Đạo sư nói:

- Ừ đúng! Tôi cũng là dân du lịch, du lịch qua cuộc đời này, nên tôi cũng không mang theo đồ đạc gì nhiều.

Chuyện trên gợi vài ý - sống là đi, đi đến nơi khác – đi phải nhẹ nhõm (không nặng không vướng) mới đến nơi – càng nhẹ nhõm càng dễ đến nơi.

Mỗi ngày già hơn cho thấy ta đang đi; đi phải đến, đến bến bờ Thiên Chúa; sai bến là chết.

Mang theo ít tiền, của, danh, lợi, dục vọng... đã đành, mà còn là sống đạo giản đơn nhẹ nhõm “...*hãy học cùng Ta... vì ách Ta êm ái và gánh Ta nhẹ nhàng*”(Mt 11,28).

Sống đạo nhẹ nhõm vì đạo là thuyền đưa ta về bến bờ là Thiên Chúa; cập bến, đập bỏ thuyền nhảy lên bờ, chẳng ai ôm thuyền theo. Do đó, đạo chỉ là phương tiện, Nếu mãi mê trang bị, tô đắp, vẽ vờ... có ngày sinh lầm tưởng: thuyền là bến, đạo là Chúa... rồi khur khur ôm thuyền mà bỏ bến.

Vậy thế nào là sống đạo nhẹ nhõm? - Là sống yêu thương. Từ yêu Chúa mới chăm nghe Lời Chúa “...*Chỉ có một chuyện cần thiết mà thôi. Maria đã chọn phần tuyệt hảo, tốt nhất và sẽ không sợ bị lấy mất*” (Lc 10,41) dẫn đến thương người mới chu toàn mọi giới răn.

Phải! Yêu thương là tất cả. “*Amor omnibus idem*” (tình yêu bằng tất cả). Ví như con hiếu hết lòng phụng dưỡng cha mẹ không bận nghĩ đạo hiếu mà lại tròn đạo hiếu; trò ngoan mê học không bận lo trường quy mà vẫn giữ đúng trường quy... kẻ sống yêu thương không ám ảnh giới răn mà vẫn giữ “*một chám một phết cũng không bỏ qua*” còn “*kiện toàn lệ luật*” (Mt 5,7).

Sống yêu thương là sống đạo nhẹ nhõm. Cái “*êm ái*”, “*nhẹ nhàng*”, hay “*nhỏ bé*”, “*trẻ thơ*”... của Nước Trời đơn sơ mà không đơn giản.

NK